

повсякденному житті кожної людини, однозначного рішення не мають. Варто розуміти, що розвиток концепції Інтернету Речей безповоротній процес, але у суспільства є певний час для проактивного планування, розробки інструментів та механізмів, здатних не тільки реалізувати потенціал можливостей, що відкриваються, а й зробити цей прорив з найменшими негативними соціальними і економічними наслідками для конкретної особистості і суспільства в цілому.

Онофрійчук Я.

аспірантка

Київський національний університет технологій та дизайну

м. Київ, Україна

СУТЬ ЦИКЛІЧНОЇ ЗАКОНОМІРНОСТІ В ЕКОНОМІЦІ

Проблематика циклічності економічного розвитку, в тому числі інноваційного розвитку національної економіки, була й залишається актуальною та важливою.

Циклічність – це загальна форма руху, що відображає нерівномірність розвитку, зміну еволюційних і революційних форм. Характерна риса циклічності в тому, що рух іде не по колу, а по спіралі, тобто на кожному новому циклі досягається більш високий рівень розвитку в порівнянні з попереднім.

Ідея циклічності розвитку притаманна не лише для економічної думки, але й для інших наук. Так, наприклад, у філософії це ідея про циклічність розвитку Гегеля у вигляді закону заперечення заперечення, де розвиток – це процес, а його циклічність полягає у проходженні стадій «теза-антитеза-синтез» (тобто «затвердження-заперечення-зняття протиріч»).[1]

Циклічність є постійною динамічною характеристикою ринкової економіки, про що свідчить історія її становлення і розвитку. Періодичні коливання ділової активності характерні для економік усіх країн. В

успішних країнах зростання економіки, що супроводжується збільшенням добробуту власників капіталу і найманих працівників, періодично переривається, поступаючись місцем спаду, який характеризується падінням попиту, збільшенням безробіття та іншими негативними феноменами. При цьому, незалежно від тривалості періоду спаду і сили його наслідків, після спаду незмінно відбувається відновлення економічного зростання. Така актуальна послідовність коливань, тобто періодів підйому і зростання економіки, рух економіки від одного економічного кризи до іншого і називається економічним циклом.[3]

Учені займаються дослідженням природи економічних циклів вже більше ста років, проте так і не дійшли до однозначного розуміння причин циклічності. В кінці XIX – початку XX ст. виникнення циклів пов'язували з рівнем сонячної активності, погодою і урожаєм або з песимістичними чи оптимістичними настроями населення або з діями політиків, які маніпулюють виборцями. Проте, більшість наукових шкіл пов'язували циклічність з виробничо-економічними факторами.[2]

Основний недолік багатьох теорій полягає в тому, що вони зосереджувалися лише на окремих аспектах циклічного механізму. Серед досліджень, що носять системний характер, виокремлюють теорію Дж. М. Кейнса, відповідно до якої циклічний процес формується динамікою ефективного попиту, що визначається функціями споживання та інвестицій.

Серед сучасних американських дослідників економічний цикл прийнято окреслювати як «діловий цикл» (від англ. business cycle). Таке бачення обґрунтовується тим, що, з одного боку, основними суб'єктами ринкової економіки є підприємства, ділова активність яких формує загальну економічну активність, а, з іншого ж боку, підйоми і спади як складові економічного циклу відіграють ключову роль у коливаннях ділової активності. Діловий цикл – це одна з основних концепцій макроекономіки, тому що фази ділового циклу – підйоми і спади загальної

економічної активності – впливають на всю економіку. На сьогоднішній день більшість учених сходяться на думці, що циклічність обумовлена внутрішніми причинами та характером ринкової економічної системи.[4]

Сучасні теорії циклічних коливань виходять з дії ефекту мультиплікатора-акселератора, який пояснює механізм самопідтримуючих циклічних коливань. Причинами циклічного розвитку є конфлікт умов виробництва та умов реалізації, порушення пропорцій суспільного виробництва. Нині циклічні коливання підсилюють також і діяльність фінансових інститутів, їх прагнення до збільшення своїх доходів вже не за рахунок зростання виробництва товарів і послуг, а за рахунок віртуальних широкомасштабних фінансових операцій, що відрізняються високим рівнем ризику. Фінансовий капітал став домінуючим видом капіталу, а фінансова сфера стала домінувати над сферою реального виробництва. Це призвело до порушення процесу ринкового саморегулювання, до посилення нестабільності світової і національних економік, до зниження ступеня керованості соціально-економічними процесами.

Отже, постійне економічне зростання – це ідеальний стан економіки. Поряд із зростанням проявляються і періоди стабілізації й спади. Ці стани змінюють один одного в певній послідовності й з певною періодичністю, що свідчить про циклічність розвитку в економіці.

Література

1. Александрова В. П. Джерела фінансового забезпечення інноваційної діяльності / В. П. Александрова // Проблеми науки. – 2011. – № 1. – С. 22- 35.
2. Василенко В. О. Інноваційний менеджмент: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / В. О. Василенко, В. Г. Шматько. – К. : ЦУЛ, 2003. – 439 с. : рис., табл. – Бібліогр.: С. 418-421.
3. Гриньов А. В. Інноваційний розвиток промислових підприємств: концепція, методологія.

4. Ілляшенко С. М. Інноваційний менеджмент: підручник. / С. М. Ілляшенко. – Суми: Університетська книга, 2010. – 334 с.

Пшінка Н. М.

аспірант

*Київський національний університет технологій та дизайну
м. Київ, Україна*

КОНЦЕПЦІЯ СВОБОДИ ЯК ФАКТОР СТАНОВЛЕННЯ І ТРАНСФОРМАЦІЇ МИСТЕЦТВА PUBLIC ART

З античних часів і донині питання свободи є одним із основоположних питань філософії. Свобода особистості як необхідна умова творчості постає під новим кутом зору в контексті осмислення мистецьких процесів кінця ХХ – початку ХХІ століть, зокрема коли йдеться про такий феномен в історії сучасного мистецтва, як Public Art. Зазначимо, що вплив розуміння свободи на мистецтво епохи так званого пост-постмодерну вивчений недостатньо. Філософи найчастіше займаються вивченням філософії свободи в контексті її впливу на соціально-політичне життя суспільства, а мистецтвознавці зосереджуються на дослідженні формальних ознак і тематики Public Art, і тому недостатньо звертаються до світоглядних витоків цього мистецького напрямку. Спираючись на розуміння поняття свободи у ХХ столітті, ми зробимо спробу пояснити ті першопричини мистецтва Public Art, які раніше не знайшли належного висвітлення.

З давніх часів свободу вважали найбільшою цінністю культури. Сьогодні в сучасному суспільстві ми намагаємось відновити цінність індивідуальної свободи, яку ми формально сприймаємо як одне з прав людини і громадянина. Поняття «свобода особистості» все більше використовується в засобах масової інформації, у виступах політичних лідерів, декларується Конституціями держав. Однак значення, вкладене в